

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per
drukregel.

TONGEREN, DEN 14 JANUARI.

Wat zal het gouvernement doen ?

Vele katholieken vragen : Wat zal het gouvernement in de kerkhofkwestie doen ? Eenigen denken, dat het misschien blijken zal geven van die lauwheid, welke maar al te dikwijls wordt opgemerkt, en die stellig niet van aard is om zijn gezag en zijnen invloed te vermeerderen.

Anderen beweren, dat het zich herinneren zal waarom het aan 't bestuur is gekomen, namelijk om de grieven der katholieken te doen verdwijnen.

Ons dunkt inderdaad, dat 't gouvernement niets anders doen kan of mag. Als de heer Malou getrouw blijven wil aan zijn verledene, zal hij de godsdienstige vrijheid der Belgen niet door een half dozijn doctrinaire burgemeesters laten vernietigen.

In de discussie over de begrafenis-kwestie in de Kamer der Volksvertegenwoordigers ten jare 1855 gevoerd, discussie in welke de grootmeester der Vrijmetselaars, den heer Verhaegen, voor de eerste maal het recht der katholieken loochende, antwoordde hem de heer Malou :

« In elk voorgaande dezer kwestie mag men zeggen, dat het gouvernement altijd dezelfde beginselen heeft gevolgd, dat het niet anders kan, en de heer Minister van justitie heeft er u de bewijzen van gegeven. Ook heeft de heer Verhaegen zich wel gewacht, daarvan een woord te wederleggen. Laten wij ons geluk wenschen, dat wij over eene kwestie, welke de belangen van Kerk en Staat raakt, ons kunnen in overeenstemming vinden, wat betreft de toepassing en de principen, met de heeren Tielemans en de Haussy. Het geldt hier een beginsel dat, in het gouvernement, onder alle politieke wederwaardigheden, altijd in eenen gelijken zin is toegepast geworden ; een vraagstuk, onveranderlijk geoordeeld door de denkwijze van allen, door het gevoel van allen, door het geweten van allen. » (Zitting van 29 november 1855, *Annales parlementaires*, bl. 106.

De denkwijze van den heer Malou van 1855 kan niet gewijzigd zijn, en het ware de overige leden van het katholiek kabinet beleedigen, te onderstellen, dat zij 't recht hunner geloofsgenooten zouden kunnen laten verbeuren !

Wat zegt de Koning er van ?

Sommige personen zeggen verzekerd te zijn dat de Koning eene wet op de kerkhoven niet zou onderteekenen.

Wij willen Z. M. den smaad dier onderstelling niet aandoen. Leopold II is katholiek : hij kwijt zijne godsdienstige plichten. Hij staat aan het hoofd eener bij uitstek godsdienstige natie, welke, voor de drie vierden uit katholieken is samengesteld.

Zoo men dus zegt, dat Z. M. zijne bekrachtiging weigeren zou aan de erkenning van de vrijheid en het recht der katholieken, bewijst men hem eene zeer slechten dienst !

Want, moest zou iets kunnen waar zijn, de Koning zou zich daardoor opeens vreemden van de sympathie en de aangeleeftheid van verreweg het grootste getal zijner onderzaten, voorstanders en steunpilaren van den troon en het gezag, om enkel voldoening te geven aan een klein getal gasten, die niets droomden dan de omverwerping der bestaande orde van zaken, in 't kort of in 't lang.

De Koning kan lezen ; hij zal, uit de verslagen over de fameuze scheiding der Brusselsche liberalen, denklijk wel gezien hebben, dat men hem in dit kamp enkel... gedooft, zonder den minsten eerbied voor 't verheven princip des gezags, en enkel als iets, waaraan men gewoonteshalve, en niet anders, verkleefd is, in afwachting van andere omstandigheden...

Wij hebben den Koning geen raad te geven ; de katholieken zijn over hem niet het minste bekommerd. Hij zal het woord, voor 't aanschijn der natie ten dage zijner troonsbeklimming uitgesproken : « Alle Belgen, zonder onderscheid van denkwijze, zijn mij even lief, » nooit logenachtig, nooit tot eenen meened maken !

Door koninklijk besluit van den 9 januari zijn benoemd :

Te Maeseyck, burgemeester H. F. Heyligers ; schepenen MM. H. Nagels en P. Schoolmeesters.

Spoorwegramp te St-Denijs bij Gent.

Men leest in den *Moniteur* van heden : « Een ongeluk, waarvan de gevolgen zeer droevig zijn geweest, is zaterdag laatst in de statie van St-Denijs-Westrem, bij Gent, voorgevallen. De reizigerstrein, uit Gent om 6 uren 32 min. des avonds vertrekkende, heeft er eenen koopwagentrein ontmoet, die manoeuvreerde. De botsing heeft de dood van twee reizigers veroorzaakt. Vier anderen werden gekwetst ; onder deze laatste was er een met gebroken bil, die naar Leupegem, zijne woonplaats, met eenen bijzonderen trein is overgevoerd ; de drie anderen hebben hunne reis niet kunnen voortzetten, nadat zij, als de eerste, de zorgen der geneesheeren hadden ontvangen, onmiddellijk ter plaats gezonden.

« Een onderzoek, den dag zelfden door den dienstdoende overste gedaan, heeft vastgesteld dat het ongeluk bieraan is te wijten, dat de statie-overste en de wachter, gelast met het doen werken der seinen, ernstig aan hunne plichten hebben onbetrokken. Die agenten zijn onmiddellijk in hunne bedieningen opgeschorst en wij vernemen dat zij reeds van des anderendaags in de gevangenis van Gent opgesloten zijn »

Dit schrijft het officieel blad. Wij hebben er bij te voegen, dat de statie-overste van St-Denijs, waarvan hier sprake is, een Waal is, die geen woord vlaamsch verstaat. De man had reeds van over lang zijne verplaatting gevraagd, daar hij zelf ondervond, dat hij niet geschikt was om te midden eener uitsluitelijk vlaamsch sprekende bevolking het ambt van statie-overste uit te oefenen. Wie weet of het schrikkelijk ongeluk bieraan niet moet toegeschreven worden, dat de exentriekdraaijer sprekende overste slecht heeft verstaan ? Het is maar eene bloote veronderstelling die wij doen, doch zouden zoo gene ongelukken kunnen gebeuren ? En aan wie dan de schuld ? Zou die dan niet aan het hoofdbestuur van 's rijks spoorweg liggen, dat in de vlaamsch sprekende gewesten beambten aanstelt die de vlaamsche taal niet machtig zijn ? En het betreft hier gene enkele uitzondering. Wij zouden meer dan eene spoorwegstatie in het hart van Vlaanderen kunnen noemen, waarvan de oversten Waalen zijn, die geen vlaamsch verstaan.

P. S. Een derde slachtoffer van de spoorwegramp is ten gevolge der bekomen wonden overleden.

Dood van Napoleon III.

Napoleon III was geboren in het paleis der Tuilerien te Parijs, den 20 april 1808, onder den naam van Karel-Lodewijk-Napoleon Bonaparte. Hij was de derde zoon van Lodewijk Bonaparte, Koning van Holland en broeder van Napoleon I.

Na den val van het eerste keizerrijk moest de jonge Napoleon Frankrijk verlaten en als banueling door Europa zwerven. Hij dwaalde achtervolgens in Italië, in Zwitserland, in Amerika en in Engeland. Hier leefde hij als voorrechter der vrijheid, daar zocht hij zich bekend te maken als schrijver, overal trachtte hij geruch rond zijnen naam te maken.

Zijn droombeeld was keizer van Frankrijk te worden. Den 28 oktober 1836 poogde hij voor de eerste maal tot zijn doel te geraken. Gebolpen door eenige aanhangers drong hij in Straatsburg, meeneende dat Frankrijk dadelijk in oproer ging komen tegen Lodewijk-Philippes en vooral rekenende op de begoocheling van den naam van Napoleon. Zijne poging mislukte. Hij werd gevangen genomen en naar Amerika gebracht. Het fransch gouvernement wilde zelfs gene vervolgingen tegen zijne handlangers instellen.

Terug gekomen in Engeland trok hij op nieuw Frankrijk in, langs Boulogne, den 6 augustus 1840. Deze tweede poging had geen betere uitval dan de eerste. Er werd een proces tegen hem ingespannen en hij werd veroordeeld tot eenwijdurende gevangenzitting.

Opgesloten in het slot Ham, ontspande hij er uit den 25 mei 1846, onder den naam van Badin-guet, werkman wiens kleeren hij had aangetrokken. Hij keerde terug in Engeland en leidde er alweer het bannelings leven tot den 24 februari 1848.

Op het gerucht der revolutie kwam hij terug naar Parijs geloopt. De gelegenheid was gunstig. In de kiezingen van juni werd hij lid der wetgevende kamer gekozen. Men herinnert zich hoe hij daarna president der republiek en eindelijk keizer der Franschen werd, den 2 december 1852. Men herinnert zich ook zijne oorlogen in Italië, in Mexico en eindelijk zijnen ongelukkigen krijg op den Rijn die zijnen val voor gevolg

had. Deze voorvallen zijn te weinig verwijderd dan dat het noodig ware ze aan te halen. Doch hetgeen niet onaangemerkt mag voorbij gaan, dat is dat zijne ongelukken juist dag op dag begonnen zijn op het oogenblik dat hij opgehouden heeft den Pauselijken troon te beschermen. Wie van den Paus eet zeide eens M. Thiers, sterft er van. Napoleon heeft er de ondervinding van gemaakt.

Napoleon III was den 30 januari 1853 in huwelijk getreuen met de bertogin de Montijo die keizerin Euginia werd en die hem eenen zoon schonk, thans 14 jaren oud.

Met hem eindigt waarschijnlijk de bonapartistische legende.

Buitenlandsch nieuws.

Frankrijk.

De *Union Médicale* bevat een zeer zonderling artikel, waaruit voortspruit dat de ziekte van keizer Napoleon reeds door de fransche geneesheeren gekend was, weinige dagen voor den oorlog van 1870. De bijzonderste zinsneden uit dit artikel zeggen, dat de keizer zich op 1° juli 1870 zeer ongesteld gevoelde, er eene groote konsultatie in het paleis der Tuilerien plaats had. De bieraan deelnemende geneesheeren waren de heeren Nelaton, Ricord, Fauvel, G. Sée en Corvisart. De heer G. Sée werd gelast met de opstelling der konsultatie, waarna de heer Cannean werd uitgenoodigd dit verslag door al de deelnemers van het konsult te doen onderlekenen en het vervolgens aan de keizerin te overhandigen.

Die konsultatie stelde de aanwezigheid vast van het graveel en besloot tot de noodzakelijkheid eener operatie, doch werd niet aan de keizerin overhandigd. Het verhaal hiervan is door den heer G. Sée zelf gedaan in tegenwoordigheid van doktor Ricord, die er de volle waarheid van bevestigde. Hieruit volgt dat de fransche geneesheeren reeds op 1 juli 1870, dus ongeveer 2 jaren en half geleden, het graveel bij den keizer bevonden en tot de onmiddellijke verplettering hiervan met den steenbreker wilden overgaan, waartoe eerst 30 maanden later door de engelsche geneesheeren besloten werd. Doch door den datum 3 juli 1870, bekomt dit dokument eene hooge geschiedkundige belangrijkheid, want is het niet allerwaarschijnlijkst dat, indien die konsultatie aan de keizerin ware medegedeeld, er dan een onderzoek zou plaats gehad hebben ? Het bestaan van de ziekte ware dan bevestigd geworden, de keizerin had de onmiddellijke operatie gevraagd en verkregen en, de oorlogsverklaring welke drie dagen later plaats had, ware zeker verdaagd geworden, ja, misschien geheel en gansch achterwege gebleven.

Men meldt dat het gouvernement voornemens is de Vendome kolom maar na de volledige ontruiming van het grondgebied te laten herbouwen.

Maandag morgen om 7 uren, had te Besançon de halsrechting plaats van den smokkelaar Piéglin, ter dood veroordeeld door het assisenhof van Doubs, voor moord op eenen douanier. De beul had, omdat hij de buitengewone kracht van Piéglin vreesde, in plaats van twee, drie knechten gevraagd omdat hij tegenstand vreesde. Te dier gelegenheid zullen wij eenige bijzonderheden geven over de bedieningen van beul.

Sedert de dood van Heinrich bestaan er in Frankrijk maar drie beulen meer, een voor het vasteland, de heer Roch en twee anderen voor Corsica en Algerië. De heer Roch trekt 6000 fr. jaarwedde, daarenboven 12,000 fr. schadeloosstelling om de guillotine te bergen en op te passen, wat samen 18,000 fr. maakt ; hij en zijne knechten reizen in eerste klas, en hij krijgt eene schadeloosstelling voor verplaatsing voor hem en iederen knecht, dien hij medebrengt. Eindelijk, akeilige bijzonderheid : hij trekt 20 fr. voor ieder hoofd !

Duitschland.

In Duitschland is een oude bedelaar met zijne vrouw aangehouden, omdat zij een vierjarig kind bij zich hadden, waarvan zij de herkomst niet konden bewijzen ; bij onderzoek bleek dat zij het bij Tütz voor 10 groschen van de moeder gekocht hadden ; toen echter die moeder was opgespoord, kwam uit dat zij de ware niet was, maar dat zij het kind in Rusland op een adellijk goed had gestolen.

In geheel Duitschland heeft men nog geen 3/4 miljoen thaler voor de slachtoffers der overstromingen aan de Oostzee bijeen kunnen brengen, terwijl alleen in Denemark voor hetzelfde doel reeds voor een veel hooger bedrag is ingetekend.

Engeland.

DOOD VAN DEN GEWEZEN KEIZER DER FRANSCHEN.

Na het laatste gezondheidsbulletin, werd Napoleon ten 11 ure 's avonds door zijne geneesheeren bezocht, ten 2 ure des nachts door den doctor Conneau, ten 4 ure door den doctor Corvisart en ten 6 ure door den doctor Thompson en elk der geneesheeren vond hem beter en dieper slapende dan de voorgaande nachten : de pools werd goed bevonden, sterk aan 80-84.

Ten 9 1/2 ure werd de keizer nog bezocht door de geneesheeren en doctor Claver ; eene operatie werd voor den middag besloten ; de pools was zeer regelmatig aan 80.

Eensklaps, ten 10 ure 25 minuten, werd de werking van het hart onderbroken, de pools werd slap, en ten 10 ure 45 minuten gaf de keizer den geest.

SIR H. THOMPSON ;
H. CONNEAU ;
CORVISART ;
CLAYER.

Londen, 9 januari, 9 ure 's avonds.

Ziehier nieuwe omstandigheden :

Men schrijft den dood des Keizers niet toe aan zijne ziekte zelve, maar aan de werking van den chloroforme, die een uitwissel van vergift op zijn lichaamsgestel voortbracht.

Men heeft te Londen eene slagaderbreuk voorgewend ; andere personen eene buikvliesontsteking, veroorzaakt door de kwelingsen door de boringen gedaan. Maar de kalme, welke de zieke gedurende den nacht genoot, spreekt die geruchten tegen. Ofwel hij zal langzaam vergiftigd geworden zijn door de chloroforme, ofwel hij zal bezweken zijn ten gevolge der zenuwtwevalen, door de chloroforme teweeg gebracht.

De Keizer heeft, na het ophouden van de hartkloppingen, geen eigenlijk gezegde doodstrijd gehad ; hij heeft evenwel niet onmiddellijk de kennis verloren, doch zijn toestand van zwakheid is zoo groot geworden, dat hij geen besef zal gehad hebben van zijn naderend einde.

Al de personen van zijn huis omringden hem. De Keizerin heeft hem geen oogenblik verlaten, en haar moed verzwakte niet, zoolang er levensadem was. De Keizer is in hare armen gestorven ; na de laatste H. Sacramenten te hebben ontvangen ; doch alsdan had hij het bewustzijn niet meer.

Het is de eerw. heer Godard, pastoor van Chislehurst, die den stervende om 10 1/2 ure de kerkelijke rechten heeft torgediend. Het lijk des Keizers wordt door hem en twee zusters van lieftde bewaakt.

De beroemde Brucciani is naar Camden-House geroepen om de wezenstrekken van Napoleon III af te gieten.

Chislehurst, 12 januari.

De toevloed van vreemdelingen alhier is aanzienlijk. In het sterfhuis bevinden zich prinses Mathilde, de heeren de Conneau, Corvisart, Piétri, Rouher, vader. De priester Godard was zoo aangedaan, dat hij heden niet heeft kunnen prediken. Het lijk van den gewezen keizer zal maandag in de galerij der schilderingen geplaatst worden.

De engelsche zuidoosterspoorweg en de fransche noorderspoorweg maken overeenkomsten om aan verminderden prijs de arme personen te vervoeren, die de begraving zouden willen bijwonen. Het lijk draagt nu den uniform van maarschalk ; het grootlint van het eerstelegioen en het zilveren kruis liggen op zijne borst. Men meldt dat de keizerlijke prins den titel heeft aangenomen van Napoleon IV en sere wordt genoemd. De heer Benedetti is aangekomen. Hij werd door keizerin Eugenie ontvangen. De heeren E. Olivier en maarschalk Mac-Mahon worden verwacht.

Zwitserland.

De pauzelijke nuntius, die gewoonlijk verblijft houdt te Lucern, of in de nabijheid dier stad, is dezer dagen naar Bern vertrokken, alwaar hij zich thans heeft gevestigd. Het schijnt, dat de gewichtige onderhandelingen, welke sedert korten tijd plaats hebben tusschen den Bondsraad en de Roomsche Curie, door den Pauzelijken gezant zelve worden geleid. Intusschen strekt dit tot bewijs, dat de geruchten betreffende het afbreken der diplomatieke betrekkingen op niets steeuen. De onderhandelingen worden in het diepste geheim voortgezet, zoodat tot heden niets dienaangaande bekend is geworden.